

Poveste

BURTOS-BĂNOS ȘI SATUL VERDE

A fost odată ca niciodată un sat de munte. Era o așezare frumoasă și curată. Avea căsuțe mici, cu grădini în față, cu straturi în care legumele creșteau mari și colorate.

La marginea satului se afla lacul din care peștii nu mai pridideau să sară după musculițe. Locuitorii nu erau foarte bogați, dar nici foarte săraci. Natura avusese grijă de ei.

Pădurea era plină de lemne și de animale. Zmeura și fragii creșteau din belșug, iar văcuțele și oile se înfruptau de pe pajiștile cu iarbă grasă.

Iar copiii, ei bine, copiii erau cei mai fericiți că zilnic crestele munților se oglindeau pe un cer neînchipuit de albastru.

Dar lucrurile n-au durat așa la nesfârșit.

Într-o zi, în sat sosi un om gras,

într-o mașinărie cum nu se mai văzuse.

Părea un păianjen mare care păsea peste case și peste garduri, dar avea și roți pentru a fi condusă pe drumuri și aripi cu care putea să zboare. Toată lumea se strânse ca la bâlci să vadă ciudățenia.

Bărbatul coborî printr-un lift cilindric chiar din burta mașinăriei.

-Salut, locuitori ai satului verde! Sunt Burtos-Bănos și am venit să investesc în satul vostru.

-Să investești? Ce înseamnă asta? întrebă Moș Petre, un bătrânel înțelept.

-Păi, să vă ajut. Să vă ajut și să vă fac mai bogați.

-Dar noi n-avem nevoie de ajutor. Ne simțim foarte bine și nu ne

lipsește nimic.

-Hă, hă, nu vă lipsește nimic, zici? Dar aveți voi oare muscotancomobil?

-Musco...cum? întrebară, curioși, sătenii.

-Mașinăria asta, în care circul eu. Voi da celor care-mi vând partea lor din dealul din față câte un muscotancomobil. Cu el vor putea să zboare unde vor, să urmărească oile pe munte, să treacă peste bolovani și șanțuri, să traverseze râuri fără să se ude. Gândiți-vă câte puteți face cu mașinăria asta.

-N-avem nevoie de drăcia ta de mașină, zise Moș Petre, supărat. Putem să mergem pe jos sau cu caii și căruțele.

Dar cei mai tineri nu prea erau convingși de ceea ce spunea Moș Petre și chiar de-a doua zi au început pe furis, mai seara, mai noaptea, să se ducă și să-și vândă pământurile lui Burtos-Bănos. Într-o săptămână sosiră și muscotancomobilele. Nu erau la fel de mari ca mașinăria lui Burtos-Bănos, dar îi încântară pe săteni.

Mergeau cu ele la pădure, nu se mai

udau când traversau râurile.

Între timp, Burtos-Bănos începu să sape muntele până îl ciurui și-l făcu să semene cu o bucată de șvaițer. Văcuțele nu mai aveau unde să pască, așa că muriră rând pe rând de foame.

Oile mai mergeau la pădure, dar nici ele nu prea aveau ce mânca. Se zvonea că Burtos-Bănos a găsit nestemate în munte. Nimeni nu-l vedea la față. Auzeau doar zgomotul mașinăriilor care tot săpau în munte.

Peste un timp, toate muscotancomobilele rămaseră fără benzină și înțepeniră pe unde apucară, la munte, la pădure sau în mijlocul satului.

Nemulțumiți, sătenii s-au dus cu toții la casa cenușie a lui Burtos-Bănos, ca să-i ceară socoteala.

-Eu v-am promis muscotancomobilele, nu și benzina. Pentru asta trebuie să plătiți, zise Burtos-Bănos, scărpinându-se pe șale. Dar pentru că sunt prietenul vostru am să vă aduc cisterne de benzină. În schimb îmi veți vinde lacul. Vreau să-mi spal acolo nestematele pe care le scot din munte.

BURTOS-BĂNOS ȘI SATUL VERDE

Degeaba i-a rugat Moș Petre pe oameni să nu-și vândă partea de lac pentru că aceștia o țineau una și bună că dacă au muscotancomobile, atunci trebuie să și meargă cu ele. Cei care nu mai aveau ce să vândă s-au angajat la Burtos-Bănos și munceau de dimineața până seara la mină.

Burtos-Bănos a început să spele nestematele în lac.

A amestecat otrăvuri și prafuri pentru a le da strălucire. Lacul, din verde-albastru a devenit

maro-mocirlos.

Toți peștii au murit și toate păsările care mâncau pește au plecat. Aburii otrăvitori au uscat pomii pădurii și animalele au plecat spre alte locuri. Părea că nimic nu putea să-l oprească pe Burtos-Bănos.

Și chiar așa era. Cumpăraseră toate locurile, săpase muntele și construiseră o fabrică de bijuterii.

În schimb, oamenii nu mai aveau animale, nu mai aveau pădure, nu mai aveau lac.

Își vânduseră adevărata bogăție pe

câteva mașini ciudate care nici nu mai mergeau.

Deși muntele lângă care stăteau dădea cele mai strălucitoare nestemate din lume, oamenii nu erau bogați iar mașinăriile cele ciudate nu-i făcuseră mai fericiți.

Erau chiar foarte triști. Le era dor să simtă umbra pădurii, le era dor de mângâierea apelor lacului în care obișnuiseră să se scalde, uitaseră gustul dulceții de zmeură.

S-au hotărât atunci să părăsească locurile acelea triste și să spună tuturor povestea lor așa încât Burtos-Bănos să nu-i mai păcălească și pe alții.

Eu am aflat-o de la un bătrânel pe nume Petre și v-o spun vouă, ca să o spuneți mai departe.

